

klokker i Midnatstimen ringede Spøgelsefrygt ind i Sindene, men som med elektriske Banstraaler jog Mørket og dets Aander paa Flugt.

En Dag, som han sad der og glødede af Inspiration, fik han et overraskende Besøg. Der blev slaaet et Par rappe Slag paa hans Dør med en Stokkeknep, og „Direktør“ Delft aabenbarede sig i lys Pariserdragt, pomadiseret og parfumeret, med et blaaligt Seglas for det ene, stærkt skelende Øje.

„De har, ved Gud, skjult Dem godt,“ sagde han uden nogensomhelst Indledning og saae sig mønstrende omkring i den lille, mørke Bagstue, hvor det flød med Papirer og Tegneruller. „Saa her er det altsaa, De sidder og udsteder Deres falske Veksler paa Fremtiden! Det er virkelig ogsaa et Ideal af en Falskmøntnerhule. — For Guds Skyld! Jeg forstyrrer Dem dog vel ikke i Fabrikationen af nogle hundrede Tusinde? Ha, ha, ha!“

Per kendte hans ligefremme Udtryksmaade for godt til at fornærmes af den. Alligevel smilte han lidt tvungent. Han kunde ikke lide denne grimme Mand og følte sig ubehagelig tilmode ved Besøget. Hvad kan den gamle Slubbert ville mig? tænkte han.

„Det forbavser Dem dog vel ikke at se mig?“ spurgte Hr. Delft med paatagen Ængstelse, efter at han havde gjort sig det mageligt i den eenarmede Gyngestol, som Per havde budt ham Plads i. „Jeg har saamænd længe ligget paa Tur ud til Dem, Hr. Sidenius; men mine Forretninger har ikke levnet mig Tid før nu. De urolige Forhold i Kina og Forviklingerne i Indien skaffer vort Selskab et utroligt Bryderi. Jeg maa telegrafere den hele Dag. — Naa, men nu sidder jeg altsaa her for at